

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **T. D.**
bytem X

zast. advokátem JUDr. PhDr. Jakubem Valcem, Ph.D., LL.M.
sídlem náměstí Svobody 702/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2023, č. j. JMK 85806/2023, sp. zn. S-JMK 70307/2023/OD/Šv,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 7. 6. 2023, č. j. JMK 85806/2023, sp. zn. S-JMK 70307/2023/OD/Šv, a rozhodnutí Magistrátu města Brna 3. 10. 2022, č. j. ODSČ-10877/22-83, sp. zn. ODSČ-10877/22-DOL/PŘ, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 600 Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. PhDr. Jakuba Valce, Ph.D., LL.M.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2023, č. j. JMK 85806/2023, sp. zn. S-JMK 70307/2023/OD/Šv („napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna („prvostupňový orgán“), ze dne 3. 10. 2022, č. j. ODSČ-10877/22-83, sp. zn. ODSČ-10877/22-DOL/PŘ („prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1, a odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“) a přestupku dle § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla („zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“). Přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 5. 3. 2022 v 16:30 hodin v B. na ulici H. řídil specifikované motorové vozidlo, přičemž na přední části vozidla nebyla umístěna tabulka státní poznávací značky. Následně při silniční kontrole nepředložil řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu k vozidlu. Svým jednáním žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 8 ve spojení s § 6 odst. 7 písm. a) a b) zákona o silničním provozu a § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Za spáchané přestupky mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, pokuta ve výši 5 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal prvostupňové rozhodnutí přezkoumatelným, shrnul procesní postup prvostupňového orgánu a ztotožnil se s neakceptováním omluvy žalobce z ústního jednání. Dospěl k závěru, že žalobce jednal účelově s cílem protáhnout řízení o přestupku, a že omluva nebyla řádně doložena. Dle žalovaného žalobce nepřišel o možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ani o možnost navrhopvat důkazy pro svoji obhajobu. Ústní vyjádření nemá oproti písemnému žádné výhody, žalobce mohl činit návrhy ve svůj prospěch po celou dobu řízení. Pokud jde o vznesenou námitku podjatosti, žalovaný nedospěl k závěru, že by prvostupňový orgán v řízení postupoval jakkoliv nestandardně. V řízení neshledal žádné pochybení, které by bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný neshledal důvodnými ani námitky žalobce vůči zjištěnému skutkovému stavu, skutkovou verzi předestřenou žalobcem vyhodnotil jako nepřesvědčivou, neboť ji žalobce vznesl teprve v odvolání. Žalovaný neshledal důvodnými ani další námitky žalobce a ztotožnil se i s uloženým správním trestem, který dle něj odpovídá zákonu i stupni společenské škodlivosti přestupků spáchaných žalobcem.

II. Žaloba

4. Námitky žalobce směřují do několika následujících okruhů. A) Namítá nepřezkoumatelnost prvostupňového i napadeného rozhodnutí. B) Má za to, že výrok o vině neobsahuje veškeré podstatné údaje, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. C) Brojí také proti procesnímu postupu prvostupňového orgánu, který neakceptoval omluvu žalobce z ústního jednání, čímž bylo žalobci mimo jiné znemožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. D) Závěrem žalobce namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu věci.
5. A) Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uveden pouze souhrnný výčet ustanovení zákona o silničním provozu zakotvujících jednotlivé povinnosti řidiče a na ně navazující souhrnný výčet skutkových podstat přestupků v různých zákonech. Dotčené skutkové podstaty a jim odpovídající povinnosti řidiče nebyly přehledně vymezeny a navzájem provázány. Takový postup je z hlediska srozumitelnosti výroku problematický (srov.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 As 41/2017-32). Napadené rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelné také pro nedostatek důvodů. Žalovaný se nevyjádřil k tomu, že prvostupňový orgán nereagoval na písemnou žádost o sdělení, zda byla druhá omluva žalobce z ústního jednání akceptována. Žalovaný též nereagoval na námitku, že prvostupňový orgán v odůvodnění rozhodnutí o přestupcích formuluje k tíži žalobce závěry ohledně skutkového děje nad rámec úředního záznamu, aniž by tyto jeho závěry měly oporu v jiném podkladu pro rozhodnutí. Opomenul i námitky žalobce o nepřiléhavosti soudních rozhodnutí, jimiž prvostupňový orgán argumentoval. Žalovaný pouze stručně konstatoval, že postup prvostupňového orgánu byl zcela správný a na argumentaci žalobce týkající se druhé omluvy z jednání reagoval pouze selektivně.

6. B) Výrok o vině je dle žalobce nezákonný. Neobsahuje totiž všechna rozhodná ustanovení, na jejichž základě byla učiněna právní kvalifikace údajného protiprávního jednání žalobce. Ve vztahu k přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu bylo nutné ve výroku řádně specifikovat důvod, ve kterém nesplnění technických podmínek pro provoz vozidla spočívalo, a to dle odpovídajících ustanovení zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích („zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“). Výrok je konstitutivní součástí správního rozhodnutí. Pokud správní orgán relevantní ustanovení zákona a příslušného prováděcího právního předpisu vymezuje až v odůvodnění rozhodnutí, může tím sice zhojit vadu nepřezkoumatelnosti, absence takového údaje ve výroku o vině má však za následek vadu nezákonnosti, která je rovněž důvodem pro zrušení rozhodnutí, pokud je před soudem namítnuta (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 1 As 72/2016-56).
7. C) Žalobce nesouhlasí s tím, že prvostupňový orgán neakceptoval jeho omluvu z jednání. Podmínky náležité omluvy z jednání byly naplněny. Bezpochyby se jednalo o včasnou omluvu, prvostupňovému orgánu byla zaslána hned následující den po doručení předvolání a do termínu ústního jednání přitom zbývalo ještě 12 dní. Rovněž byla omluva důvodná. Začernění některých údajů na podkladech, které žalobce prvostupňovému orgánu předložil, žalobce předem vysvětlil. Nejednalo se o překážku bránící akceptaci omluvy žalobce. Žalobce odkázal na rozsáhlou argumentaci obsaženou v odvolání. Žalobce se navíc prvostupňového orgánu dotazoval na akceptaci omluvy z ústního jednání. Správní orgán však na dotaz žalobce ohledně akceptace omluvy vůbec nezareagoval. Žalobce tak ani neměl možnost vyjasnit případné pochybnosti prvostupňového orgánu o důvodnosti jeho omluvy. I v důsledku nepřijetí omluvy žalobce došlo k porušení práva žalobce vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce legitimně počítal s tím, že bude moci své právo uplatnit během nařízeného ústního jednání.
8. D) Za účelem zjištění skutkového stavu věci žalobce písemně navrhoval provedení důkazu svědeckou výpovědí zasahujících policistů. Prvostupňový orgán na to před vydáním rozhodnutí nijak nezareagoval. Žalobce vycházel z toho, že spisový materiál není v době nahlížení do spisu ještě kompletní, přičemž bude během ústního jednání doplněn o navrhované a svojí povahou stěžejní důkazy, ke kterým se bude moci bezprostředně vyjádřit, popř. rozporovat jejich věrohodnost. Lze proto shrnout, že postupem prvostupňového orgánu bylo procesní právo žalobce porušeno.
9. Prvostupňový orgán hodnotil zásadní skutkové okolnosti (podmínky údajného pronásledování vozidla žalobce) s odkazem na veřejně dostupné mapy, které však nebyly do správního spisu vůbec založeny. Obdobně postupoval také žalovaný, když ve vazbě na

vypořádání odvolacích námitek a hodnocení policejní fotodokumentace mapové podklady toliko vložil do odůvodnění napadeného rozhodnutí, včetně souvisejícího odkazu na údaje obsažené v pasportu pozemních komunikací, které nejsou ve spisové dokumentaci nijak zachyceny. Žalobce se nemohl k těmto podkladům vyjádřit.

10. Pokud jde o nedostatečné zjištění skutkového stavu, správní orgány vycházely pouze z pořízené fotodokumentace, úředního záznamu a oznámení přestupku. Tyto podklady byly zpracovány strojově, bez objektivní možnosti žalobce se k nim vyjádřit. Je přitom běžnou policejní praxí vyhotovování rovněž ručně sepsaného (formulářového) oznámení přestupku, který obsahuje prostor pro písemné vyjádření podezřelého. Fotodokumentace pak pouze zachycuje žalobce v blízkosti otevřeného zavazadlového prostoru. Neprokazuje, že se vozidlo účastnilo silničního provozu, natož že jeho řidičem byl právě žalobce.
11. Za takové důkazní situace by žalobce očekával, že prvostupňový orgán v souladu se zásadou modifikované materiální pravdy sám doplní dokazování svědeckou výpovědí policistů, pakliže nebyly k dispozici audiovizuální záznamy z policejního vozidla nebo z osobních kamer standardně umístěných na služebním oděvu. Na rozdíl od úředního záznamu umožňuje provedení výslechu policistů ověření jejich věrohodnosti. Správní orgán měl výslech policistů provést, pokud žalobce takové doplnění dokazování navrhoval a na nedostatky policejní dokumentace poukazoval. Žalobce policejní hlídce na místě sdělil, že nebyl řidičem vozidla ve smyslu zákona o silničním provozu.
12. Žalobce nesouhlasí s tím, že jeho skutková verze není věrohodná, protože byla uplatněna až v odvolání. Žalobce se spácháním přestupku nesouhlasil už na místě. V řízení jinak aktivně vystupoval, zaslal návrh na doplnění dokazování a marně usiloval o svou účast na ústním jednání. Svoji skutkovou verzi žalobce uplatnil v odvolání nikoliv svévolně, ale v důsledku toho, že mu prvostupňový orgán svým nezákonným postupem dřívější vyjádření k podkladům pro rozhodnutí a vznesenému obvinění znemožnil.
13. Závěrem žalobce shrnul, že správní orgány v jeho neprospěch rezignovaly na řádné zjištění skutkového stavu. Uznaly ho vinným ze spáchání přestupku pouze na základě policejní dokumentace, přestože její věrohodnost byla žalobcem relevantně zpochybněna. Obdobným způsobem lze argumentovat i ve vztahu k přestupkům, k jejichž spáchání mělo dojít nepředložením požadovaných dokladů ze strany žalobce. Muselo by totiž být předně prokázáno, že žalobce byl řidičem vozidla. Žalobce doplnil, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016-44, nejsou na projednávanou věc aplikovatelné.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

14. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí. Vypořádal se se všemi základními odvolacími námitkami. Odpověď na základní námitky často konzumovala i odpověď na námitky dílčí a související. Jiný postup by vzhledem k rozsahu odvolání ani nebyl možný. Pokud jde o údajně vadný výrok, žalobce odkazuje na nepřiléhavou judikaturu. V řešených případech se jednalo o obecně formulované přestupky, jejichž skutkové podstaty operují s vozidlem technicky nezpůsobilým k provozu na pozemních komunikacích. Technickou nezpůsobilost je pak samozřejmě nutné blíže specifikovat. Žalobce se ale dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata je vymezena zcela konkrétně a v úplnosti právě v tomto ustanovení, které je také ve výroku řádně uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 82/2009-75 ze dne 21. 1. 2011). Právní kvalifikace přestupku je ve výroku uvedena dostačujícím způsobem,

přestupkové jednání je pak dále rozvedeno v odůvodnění rozhodnutí. Pokud jde o konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce a dostatečné zjištění skutkového stavu, odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

15. Žalobce v replice zopakoval, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné z důvodu opomenutí podstatných odvolacích námitek, některé odvolací námitky nebyly vypořádány žalovaným ani implicitně.
16. Žalobce považuje za nepřiléhavý a dá se říci překonaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2011, č. j. 5 As 85/2009-76, kterým žalovaný argumentoval, pokud jde o zákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Vztahuje se totiž ke skutkové podstatě přestupku zakotvené v dnes již zrušeném § 22 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o přestupcích. Ve vztahu ke koncepci výroku o vině jako závazné a vynutitelné části rozhodnutí je správní orgán povinen uvést rozhodná ustanovení právních předpisů, podle kterých byla vina žalobce posouzena. Jinými slovy, musí uvést všechna ustanovení právních předpisů, která zakotvují jak skutkovou podstatu přestupku, tak konkrétní povinnost řidiče, která jím měla být porušena. Na tom nic nemění skutečnost, že povaha přestupkového jednání byla v nyní projednávané věci zákonodárcem explicitně vyjádřena přímo v § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, což ostatně není nic neobvyklého ani u jiných druhů přestupků. Při právní kvalifikaci nejde o faktický popis nebo slovní vyjádření protiprávního jednání, ale o jeho navázání na ustanovení, podle kterých je o vině rozhodováno. V dalším žalobce zrekapituloval některé své žalobní námitky a odkázal na obsah žaloby.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

17. Ve správním spise se nachází mj. oznámení přestupku, úřední záznam o přestupku, fotografie žalobce stojícího u otevřeného zavazadlového prostoru vozidla, fotografie přední části vozidla s chybějící registrační značkou a fotografie zadní části vozidla, kde je registrační značka umístěna. Dále se ve spise nachází příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků, odpor proti příkazu, předvolání k ústnímu jednání konanému dne 6. 9. 2022, ze kterého se žalobce přípisem ze dne 5. 9. 2022 omluvil. Přípisem ze dne 9. 9. 2022, který byl žalobci doručen dne 19. 9. 2022 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání konanému dne 3. 10. 2022.
18. Z jednání se žalobce omluvil přípisem ze dne 20. 9. 2022. Důvodem omluvy byla předem naplánovaná a již uhrazená cesta do zahraničí. Žalobce již měl uhradit cenu letenek a ubytování. Žalobce sdělil, že zahraniční cesta začíná dne 1. 10. 2022 a trvá v době nařízeného ústního jednání. Doložil kopii vystavené letenky s uvedeným jménem a přímením cestující osoby, s daty odletu a příletu a statutem „potvrzeno“. Přiložil kopii uhrazeného ubytování. Sdělil, že vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o de facto kopie cenin vystavených na konkrétního majitele, které opravňují k čerpání předmětných služeb, jsou zneužitelné údaje jako čísla rezervací, kódy apod., částečně anonymizovány. Žalobce rovněž vyloučil souhlas s konáním ústního jednání bez své přítomnosti. Žalobce přiložil kopii itineráře letenek s odletem z České republiky 1. října a návratem 26. října (č. l. 66 správního spisu), v dokumentu je označen za cestujícího. Je znemožněna čitelnost čísla rezervace, čísla letenky a QR kódu. Žalobce přiložil také kopii rezervace ubytování v Mexiku v termínu 1.-4. října, v dokumentu je žalobce označen za hosta (č. l. 67 správního spisu). V dokumentu je znemožněna čitelnost čísla rezervace a PIN kódu.

19. Součástí správního spisu je dále přípis žalobce ze dne 25. 9. 2022, kterým žalobce navrhl provedení důkazu svědeckou výpovědí příslušníky hlídky Policie České republiky.
20. Přípisem ze dne 26. 9. 2022, který byl prvostupňovému orgánu doručen dne 27. 9. 2022, žalobce doplnil omluvu z jednání o další doklady v podobě vystavené faktury k již dříve doložené kopii letenek a potvrzení o úhradě této faktury. Potvrzení dokládá zejména datum úhrady doplatku faktury. Žalobce navrhl, aby byli příslušníci hlídky Policie České republiky vyslechnuti za přítomnosti žalobce, nikoliv na ústním jednání, ze kterého se žalobce omluvil. Současně požádal prvostupňový orgán o vyrozumění o tom, zda jeho omluva z jednání byla akceptována, či nikoliv. Přílohou přípisu je potvrzení o platbě ze dne 15. 9. 2022, ve výši 392 143 Kč na č. účtu 35-6580140217/0100 (č. l. 74 správního spisu). Dále dokument s názvem doplatková faktura – vyúčtování, ze dne 15. 9. 2022 vystavena na totožnou částku a na totožné číslo účtu (č. l. 74 správního spisu).
21. Z protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 3. 10. 2022 plyne, že se žalobce k ústnímu jednání nedostavil, ač byl řádně předvolán, svou neúčast písemně neomluvil. Přípisem ze dne 30. 9. 2022, který byl prvostupňovému orgánu doručen dne 3. 10. 2022, žalobce sdělil, že pro případ neuznání zaslané omluvy z ústního jednání trvá na právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno téhož dne 3. 10. 2022.

V. Jednání před soudem

22. Soud nařídil k požadavku žalobce ústní jednání, které se konalo dne 23. 8. 2024, za přítomnosti právního zástupce žalobce. Žalovaný se z jednání omluvil a souhlasil s tím, aby bylo ve věci jednáno bez přítomnosti jeho zástupce. Právní zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby a zaslanou repliku. Následně vystihl podstatu argumentace, jež byla v rámci jednotlivých uplatněných žalobních bodů vznesena. Soud poté shrnul podstatný obsah vyjádření žalovaného k žalobě. Dokazování nebylo nad rámec vyžádaného správního spisu doplňováno. Po závěrečném projevu zástupce žalobce soud přerušil jednání a postupoval podle § 49 odst. 12 věta první s.r.s.

VI. Posouzení věci krajským soudem

23. Při splnění podmínek řízení soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.r.s.“), v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
24. Žaloba je důvodná.
25. Soud se předně zabýval tím, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. V souladu s ustálenou judikaturou lze rozhodnutí správního orgánu považovat za nepřezkoumatelné za předpokladu, že je vnitřně rozporuplné či nesrozumitelné, popř. není z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Kromě toho může nepřezkoumatelnost dále spočívat v tom, že úvahy správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování nebo bez náležitého odůvodnění nereflektují námitky účastníka řízení, popř. je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005–44). Takové vady napadeného rozhodnutí soud neshledal.

26. Soud nemá za to, že by nebyl srozumitelný výrok napadeného či prvostupňového rozhodnutí. Žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 As 41/2017-32, který argumentuje závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31. Rozsudek krajského soudu vyznívá v tom smyslu, že nesrozumitelnost rozhodnutí není způsobena, pokud jednotlivé části popisu skutku je možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků. Tak je tomu i v řešené věci. Naopak nesrozumitelnost ve věci řešené krajským soudem v odkazovaném rozsudku byla způsobena tím, že popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků nekorespondoval.
27. Žalobce dále namítal, že se žalovaný řádně nevypořádal s veškerými žalobními námitkami. Soud má za to, že žalovaný stěžejní odvolací námitky žalobce vypořádal. Je pravda, že se výslovně nevyjádřil k námitce, že prvostupňový orgán nereagoval na dotaz žalobce ohledně akceptování jeho omluvy. Uvedené mělo znemožnit účast zástupce žalobce na ústním jednání a ve svém důsledku možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Možností žalobce vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí se však žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval. Žalovaný se zabýval i hodnocením skutkových závěrů prvostupňového orgánu. Ztotožnil se se závěrem prvostupňového orgánu o tom, že žalobce byl zastaven na pozemní komunikaci při řízení motorového vozidla a následně byl policisty spolehlivě ztotožněn. Skutkovou verzi žalobce pak žalovaný vyhodnotil celkově jako nevěrohodnou, označil ji za účelovou a nepřesvědčivou, v jednotlivosti se proto v tomto směru dílčími argumentačními body odvolání nezabýval. Některé námitky tak lze mít za implicitně vypořádané tak, že je žalovaný důvodnými neshledal. Napadené rozhodnutí je způsobilé soudního přezkumu.

Zánik odpovědnosti za přestupek spočívající v porušení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu

28. Soud se nejprve z úřední povinnosti zabýval zákonností rozhodnutí, pokud jde o uznání žalobce vinným z přestupku, kterého se měl dopustit tím, že při silniční kontrole nepředložil řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla, tedy přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky, a to v souvislosti s novelizací § 6 odst. 8 ve spojení s § 6 odst. 7 písm. a) a b) zákona o silničním provozu.
29. Žalobci bylo správními orgány kladeno za vinu mimo jiné porušení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, neboť na výzvu kontrolujících policistů nepředložil řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. Seznam dokladů, které je řidič motorového vozidla povinen mít při řízení u sebe, upravuje § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu. Dle zákonné úpravy platné a účinné v době spáchání přestupku byl řidič motorového vozidla povinen mít při řízení u sebe řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. Tato povinnost nicméně neplatí od 1. 1. 2024, kdy nabyla účinnosti novela zákona o silničním provozu č. 271/2023 Sb. V současné době musí mít řidič motorového vozidla při řízení u sebe řidičský průkaz pouze tehdy, není-li držitelem platného řidičského průkazu České republiky. Řidič disponující platným řidičským průkazem České republiky již od 1. 1. 2024 u sebe při řízení řidičský průkaz mít nemusí. Osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu u sebe řidič mít nemusí, pokud je vozidlo zapsáno v registru silničních vozidel. Že žalobce disponuje řidičským oprávněním plyne z evidenční karty řidiče na č. 1. 7 správního spisu, zápis vozidla v registru silničních vozidel pak plyne z karty vozidla na č. 1. 81 správního spisu.

30. Dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest ukládá „podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.“ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008-77, dovodil „povinnost soudu přihlídnout při posuzování zákonnosti napadeného správního rozhodnutí nejen k hmotněprávní úpravě delikt ní odpovědnosti, která platila v době rozhodování správního orgánu, nýbrž i k úpravě, platné a účinné v době rozhodování soudu, je-li to pro pachatele příznivější.“ Závěry rozsudku byly potvrzeny i rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46.
31. S ohledem na shora uvedená judikatur ní východiska byl krajský soud i v nyní řešené věci povinen přihlídnout k čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a musel reflektovat skutečnost, že je aktuální právní úprava odpovědnosti za přestupek obsažená v zákoně o silničním provozu pro žalobce příznivější. Retroaktivní působení pozdějšího zákona ve prospěch pachatele neumožňuje, aby byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a aby byl za své jednání potrestán prostředky přestupkového práva (pro obdobný závěr srov. detailní argumentaci rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 4. 2024, č. j. 33 A 34/2022-46). Pokud jde tedy o uznání žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit porušením § 6 odst. 8 ve spojení s § 6 odst. 7 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, je nutno konstatovat, že odpovědnost žalobce za přestupek zanikla. Nicméně vzhledem ke skutečnosti, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání více přestupků, nebrání tato skutečnost tomu, aby soud ve vztahu k ostatním přestupkům žalobní námitky vypořádal.

Formulace výroku prvostupňového rozhodnutí

32. Žalobce namítal vady výroku prvostupňového rozhodnutí ve vztahu k přestupku, kterého se měl dopustit tím, že na vozidle neměl umístěnu tabulku registrační značky. Nezákon nost žalobce spatřoval v tom, že ve výroku nebylo uvedeno ustanovení zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ze kterého plyne právní povinnost řidiče mít na vozidle umístěnu státní poznávací značku. Žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 1 As 72/2016-56, který se zabývá situací, kdy ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebyla uvedena ustanovení zvláštních právních předpisů, na která odkazuje § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, uvedený ve výroku rozhodnutí. Řešená věc byla předložena i rozšířenému senátu, který však explicitně neodpověděl na otázku prvního senátu o tom, zda „[j]e nezbytné, aby výrok rozhodnutí o správním deliktu obsahoval spolu s přesným popisem skutku znění všech ustanovení právního předpisu, kterých bylo použito pro posouzení viny a uložení sankce, včetně znění ustanovení zvláštních právních předpisů, na která odkazuje některé z použitých ustanovení obecné právní úpravy a jejichž porušení zakládá odpovědnost za tento delikt?“. Rozšířený senát konstatoval, že i kdyby se jednalo o vadu, mohlo by se jednat maximálně o vadu dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která měla být řádně a včas uplatněna žalobním bodem (usnesení ze dne 21. 2. 2017, č. j. 1 As 72/2016-48). Kasační námitku proto v tomto rozsahu shledal nepřipustnou. V tomto směru pak rozhodl i první senát Nejvyššího správního soudu.
33. Žalovaný naopak argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2011, č. j. 5 As 82/2009-75, který se zabýval přestupkem spočívajícím v chybném umístění registrační značky. Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že skutková podstata přestupku, kterého se měl žalobce svým jednáním dopustit, je beze zbytku definována v § 22 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o přestupcích [nyní v § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu]. Uvedl, že „[c]itované ustanovení skutkovou podstatu daného přestupku

vymezuje zcela konkrétně a v úplnosti a neodkazuje přitom na jinou právní normu“ a doplnil, že „[o]dkaz na zákonné ustanovení, které stanoví povinnost řidiče, a to navíc zcela obecně formulovanou, užít vozidlo splňující technické podmínky podle zvláštního právního předpisu, naopak v daném případě nezbytně nutný nebyl.“ Je nutno dodat, že v odkazované věci nespočívala namítaná vada výroku v neuvedení ustanovení zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, toto ve výroku uvedeno bylo. Namítaná vada spočívala v absenci konkretizace zákona, který byl jednáním žalobce ve svém § 5 odst. 1 písm. a) porušen.

34. Soud má za to, že na řešenou věc nejsou aplikovatelné závěry rozsudku, kterým argumentoval žalobce. Situace řešená v tamní věci se totiž od věci řešené zdejším soudem liší v tom, že § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu ve svém písm. k) skutkovou podstatu přestupku sám o sobě nespécifikuje, zatímco ve svém písm. a) bodě 1, který byl aplikován v této věci, dostatečně konkretizuje jednání, kterým se žalobce přestupku dopustil. Tedy uvádí, že se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka registrační značky nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena.
35. Soud přihlédl k judikatuře Nejvyššího správního soudu zabývající se řešenou otázkou a náležitostmi výroku správního rozhodnutí, kterou Nejvyšší správní soud sumarizoval v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 As 72/2016-40. Neplyne z ní kategorický názor, že je ve výroku správního rozhodnutí nutno uvést i veškerá ustanovení zvláštních právních předpisů, na která odkazuje zákon o silničním provozu. Takový závěr by v případě velmi komplexních skutkových podstat přestupku mohl vést k přílišnému bobtnání výroku rozhodnutí a ve svém důsledku by mohl mít i kontraproduktivní dopad na srozumitelnost výroku rozhodnutí.
36. Soud má za to, že hlavním a v judikatuře znovu opakovaným smyslem a cílem řádné formulace výroku je nezaměnitelnost skutku, který je obviněnému dáván za vinu, s jiným skutkem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Rovněž je nutno vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004-55, uvedl, že *„[ř]ádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.“*
37. Pokud jde o formulaci, jaká povinnost byla porušena, žalobce ve vyjádření uvádí, že se má jednat o § 38 odst. 1 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích. Toto ustanovení však zakotvuje povinnosti provozovatele silničního vozidla, nikoliv jeho řidiče. Ostatně zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích žádné povinnosti řidiče motorového vozidla sám o sobě nezakotvuje. Povinnost řidiče zakotvuje právě § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, který ve výroku prvostupňového rozhodnutí byl vyjmenován. Pokud jde o technické podmínky, které má vozidlo splňovat, odkazuje zákonné ustanovení na zvláštní právní předpis, tedy zákon o podmínkách provozu na pozemních komunikacích. V § 38 odst. 3 tohoto zákona se uvádí, že *„[p]rováděcí právní předpis stanoví způsob umístění tabulky s registrační značkou na vozidlo.“* Prováděcím právním

předpisem pak je vyhláška č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel, která v § 32 odst. 4 udává způsob umístění tabulky s registrační značkou na silničním vozidlu.

38. Aplikaci závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2011, č. j. 5 As 82/2009-75, nebrání to, že se týkaly předchozí právní úpravy, neboť ve svých závěrech jsou pro řešenou věc relevantní. Povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, zakotvuje jmenovaný § 5 odst. 1 písm. a). Ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 pak uvádí, jaké technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem nebyly naplněny. Výrok prvostupňového rozhodnutí tedy obsahuje jak ustanovení, které řidiči ukládá povinnost užít vozidlo splňující technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, tak ustanovení zakotvující skutkovou podstatu přestupku, jež explicitně přestupkové jednání popisuje. Takto formulovaný výrok zaručuje nezaměnitelnost skutku, který je žalobci dáván za vinu, a dostatečně specifikuje povinnost, která byla žalobcem při řízení motorového vozidla porušena. Za takové situace by bylo přepjatým formalismem trvat na vyjmenování zvláštních právních předpisů ve výroku rozhodnutí. Námitka žalobce ohledně vadné formulace výroku proto není důvodná.

Neakceptování omluvy žalobce a právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

39. Podle § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich platí, že *„k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu“*.
40. Podmínky náležité omluvy, jak vyplývají z ustálené judikatury správních soudů, jsou shrnuty například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23. Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny následující tři podmínky: *„1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá například omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví například omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“* Náležitost omluvy a relevanci jejího důvodu je třeba vždy posoudit ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu a dosavadnímu průběhu řízení. Zásadně platí, že břemeno prokázat náležitou omluvu z ústního jednání tíží toho, kdo omluvu podává (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 6 As 97/2015-27).
41. Pro posuzovanou věc je klíčové, zda byl důvod omluvy žalobce řádně doložen, tedy zda žalobce své tvrzení o zahraniční cestě v rámci objektivních možností prokázal. Soud posoudil podklady, kterými žalobce důvodnost své omluvy prokazoval a neztotožnil se se závěrem správních orgánů, že důvodnost omluvy prokázána nebyla. Doklad o rezervaci letenek či ubytování je velmi příhodným způsobem prokázání zahraniční cesty. Při současném doložení faktury a výpisu platby dokládající úhradu letenek se pak již takový soubor listinných dokumentů prokazujících zahraniční cestu zdá být zcela dostatečný.
42. Správní orgány žalobci především vytýkají to, že znemožnil čitelnost některých údajů na dokumentech. To však dle soudu neznamená, že by takové dokumenty nebyly průkazné. Žalobce navíc vysvětlil již v omluvě, proč čitelnost některých údajů znemožnil. Pokud měl

žalovaný za to, že k prokázání důvodu omluvy nedostačují ostatní skutečnosti plynoucí z předložených dokumentů, přesvědčivě to nevysvětlil.

43. Dle žalovaného rezervace letenek neobsahuje datum, kdy byla učiněna. Žalobce však namítal, že z potvrzení o platbě ze dne 15. 9. 2022 plyne, že musela být učiněna před 19. 9. 2022, tedy před okamžikem, kdy bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu jednání.
44. Žalovaný dále uvedl, že faktura byla uhrazena jednou ze společností, ve které je žalobce jednatelem, a to cestovní agenturou. Z dokumentu s názvem doplatková faktura plyne, že byly uhrazeny letenky pro větší množství osob a že úhrada cesty pravděpodobně souvisela s podnikatelskou činností žalobce. Žalovaný však dále nevysvětlil, proč má za to, že tyto skutečnosti brání závěru o prokázání zahraniční cesty žalobce. Ani soud takové důvody neshledal. Důvodem omluvy z jednání u správního orgánu může být jak pracovní, tak osobní zahraniční cesta. Případná souvislost s podnikatelskou činností žalobce tedy sama o sobě není překážkou prokázání zahraniční cesty.
45. Pokud žalovaný uvádí že *„předložená faktura nijak neprokazuje, že by se měl obviněný v termínu jednání skutečně nacházet v zahraničí.“* a že *„samotná rezervace letenek a ubytování (kterou lze zpravidla snadno zrušit), bez data svého vytvoření (tj. není možné posoudit, zda nebyla vytvořena až po doručení předvolání k ústnímu jednání) nijak neprokazuje, že se obviněný jednání nemohl zúčastnit“*, s tím soud nesouhlasí. Tyto podklady naopak dokládají důvodnost omluvy. Jedná se o typické podklady, které mohou být za účelem prokázání zahraniční cesty předkládány. To, že okamžik rezervace letenek předcházel okamžiku doručení předvolání k ústnímu jednání, plyne z data úhrady letenek. Soud si pak není vědom toho, že by bylo zpravidla možné rezervaci letenek či ubytování snadno zrušit, jak bez dalšího tvrdí žalovaný. Žalobce naopak v odvolání rozporoval možnost libovolně stornovat letenky či ubytování. Tvrdil, že se stornováním se váže finanční újma v podobě stornopoplatku až do výše 100 % ceny letenky. Soud proto dospěl k závěru, že prvostupňový orgán zatížil řízení vadou, pokud omluvu žalobce z ústního jednání neakceptoval.
46. Bylo proto nutné posoudit vliv takové vady na zákonnost napadeného rozhodnutí. Vadný procesní postup žalobci znemožnil vyjádřit se na jednání k provedeným důkazům. Je pravda, že na jednání byly prováděny pouze listinné důkazy a že písemné vyjádření zásadně nemá oproti ústnímu vyjádření rozdílnou váhu. Soud má proto za to, že znemožnění účasti na soudním jednání by nemuselo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí v případě, že by bylo žalobci umožněno realizovat jeho právo na vyjádření k podkladům rozhodnutí. Tato možnost však žalobci ve skutečnosti dána nebyla.
47. Podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád *„[n]estaví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.“* Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je jedním z nejdůležitějších procesních práv účastníka správního řízení. V ústavní rovině je garantováno čl. 38 odst. 2 Listiny, který lze aplikovat i ve správním řízení (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. II. ÚS 262/06). Podle tohoto ustanovení má každý ve své věci právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011-101). Správní orgán nemusí umožnit účastníkovi řízení výkon tohoto práva pouze v případě, stanoví-li tak zákon. Případné porušení tohoto procesního práva pak představuje významné a jen obtížně napravitelné procesní pochybení, které zpravidla vždy zakládá nezákonnost správního rozhodnutí (srov. zde např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 12. 6. 2003, č. j. 7 A 130/2002-28, či též nález Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04).

48. V předvolání k ústnímu jednání ze dne 9. 9. 2022 byl žalobce poučen o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Bylo mu sděleno, že toto právo mu bude umožněno realizovat u ústního jednání. Žalobce se z jednání před prvostupňovým orgánem omluvil a prvostupňový orgán pochybil, když jeho omluvu neakceptoval. Prvostupňové rozhodnutí navíc bylo vydáno ještě téhož dne. Žalobci tedy fakticky nebylo umožněno se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit. Tímto postupem byl zkrácen na možnosti hájit svá práva v prvním stupni správního řízení. Svou argumentaci byl nucen vznést teprve v odvolání. Pokud následně žalovaný v napadeném rozhodnutí klade k tíži žalobce, že svou skutkovou verzi děje vznesl teprve v odvolání, což je jeden z důvodů, proč ji žalovaný vyhodnotil jako účelovou a nevěrohodnou, tento závěr nelze akceptovat.
49. Za situace, kdy chybně nebyla přijata omluva žalobce z ústního jednání a kdy bylo porušeno jeho právo na vyjádření k podkladům rozhodnutí, je předčasné zabývat se podrobně zbývajícími žalobními námitkami. Pro účely dalšího řízení nicméně soud považuje za vhodné alespoň stručně se vyjádřit k namítané otázce (ne)dostatečného zjištění skutkového stavu. Nutno uvést, že na rozdíl od případu řešeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, z něhož žalovaný citoval na str. 6–7 napadeného rozhodnutí, a jehož závěry považoval za aplikovatelné bez dalšího, byl v nyní řešené věci skutkový stav zjištěn pouze prostřednictvím oznámení o přestupku, úředního záznamu o přestupku a fotografiemi žalobce stojícího u otevřeného zavazadlového prostoru, resp. přední a zadní části vozidla. Součástí spisové dokumentace tedy není videozáznam (jako v odkazovaném rozsudku NSS), který by jednoznačně prokazoval, že žalobce vozidlo řídil. Za této situace, při absenci jiných důkazů, nelze mít podle soudu za dostatečně prokázanou správními orgány tvrzenou skutečnost, že žalobce byl řidičem vozidla. V dalším řízení proto bude třeba za účelem dostatečného zjištění skutkového stavu doplnit dosavadní podklady pro rozhodnutí, k čemuž se nabízí zejména důkaz výsledkem zasahujících policistů (jak žalobce navrhoval). Ti by se měli vyjádřit zejména k okolnostem předcházejícím kontrole žalobce.
50. K dalším námitkám žalobce soud ještě pro účely dalšího řízení ve vazbě na otázku zjišťování skutkového stavu připomíná, že podkladem pro vydání rozhodnutí jsou i materiály či dokumenty, které si správní orgán z vlastní iniciativy vyhledá na internetu (fotografie z mapových portálů) či získá jiným způsobem, pokud je zahrne do rozhodnutí a vztahuje k nim přijaté závěry. S takovými podklady proto má být žalobce seznámen, aby se k nim mohl v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit, což platí i pro řízení odvolací.

VII. Závěr a náklady řízení

51. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí zrušil [§ 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). S ohledem na dílčí zánik odpovědnosti za přestupkové jednání žalobce a s ohledem na charakter zjištěných vad správního řízení soud zrušil také rozhodnutí o přestupku (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
52. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsí žaloby,

replika k vyjádření žalovaného, účast na soudním jednání), tedy 12 400 Kč a čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb. Celková výše žalobci přiznaných nákladů řízení tak činí 16 600 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 23. srpna 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně